

Minulý týden jsem Otovi s Danem slíbil, že jim na web sepíšu pár řádků o našem výletu na Unu. Vzhledem k tomu, že se teď nic neděje, třeba vám tahle krátká připomínka letošního léta přijde vhod.

Film Na vlastní nebezpečí mě dlouho nechával chladným. Říkal jsem si, že těch 36% na čsfd mi za dvě hodiny času nestojí. Někdy v zimě ale padl návrh itineráře naší letošní zahraniční vody a mě ten film najednou začal zajímat. Jako hlavní tahák výletu byla zvolena Una. Když k tomu přidáme něco po cestě v Chorvatsku a Slovinsku, bude z toho určitě povedený týden.

Počet účastníků zájezdu se týden před odjezdem pořád ne a ne ustálit, ale nakonec padlo ve čtvrtek konečné rozhodnutí, že pět lodí bude tak akorát, když už vezeme další dva cyklisty. Nebývá to u nás úplně zvykem, často nám plány kříží vodní stavy a počasí, ale tentokrát poslední červencový týden dovolil Melounek jízdu podle ideálního itineráře. Savinja nás sice přivítala minimem vody v korytu, ale druhý den už u Slunje nad vodopády Sljunčice sedáme na Koranu. Poprvé projíždím něčím tak výjimečným, jako jsou vodopády padající nám přímo na hlavu uprostřed vesnice. Sice to neteče, ale jetelných krasových stupňů není málo (nejvyšší nepřesáhnou 2m). Máváme z nafukovadel místním koupačům a opalovačům a projíždíme regulerní vodáckou botanickou zahradou (sem tam had).

Další den trávíme na Plitvičkách a přejíždíme Chorvatsko-Bosenskou hranici. Nevím, kam koukat dřív. Je 12 let po válce, ale její stopy jsou vidět v každé vesnici. Vedle nově vystavěných sídel se krčí rozstřílená původní zástavba, do které se po válce už neměl kdo vrátit. Jako mávnutím proutku mizí kostelní věže a nahrazují je mešity, nezřídka postavené vedle středověkých hradů. Kontrasty na každém kroku. Pár kilometrů pod městem Bihač nás vítá kempoviště. Hrušně a jabloně jsou v ceně, stejně tak plážák, šachy a hromady šneků. V kempu jsme však sami a po dotazu, jak plno tu bývá se Kiro jen usmívá. Anglicky neumí, vládne lámanou němčinou. Pozůstatek velké války. Za týden se ale jede Una Regata a tak bude mít snad plno. Večer ještě plánujeme kulturu v podobě Strbacki Buk. Už si zvykáme, že asfaltové cesty tu nejsou úplnou samozřejmostí a po čtvrt hodině prachu vidíme vjezd do rezervace. U brány chlapík vybere nějaký ten drobák (cca 5BM/hlava) a pouští nás na další čtvrt hodinu prachu. Stálo to za to. Přijíždíme nad vodopád, kde Una po celé své šířce padá 30metrů hluboko. Hledáme to jediné místo, kudy se to dá jet a kde že to ten filmový raft letěl. Nakonec se shodujeme, že kolem té větve uprostřed se zdá jediný volný průjezd, kde nehrozí roztržení o vyčnívající skály a sestupujeme po nové lávce pod vodopád. Po cestě zdravíme výletující přivdanou češku s rodinou. Nášlapné miny si vybrali svou daň i zde. Pod nejvyšším stupněm začnou za týden místní vodáci svou Regatu, skočí si druhý a třetí stupeň a vydají se směr Bihač a Bosanska Krupa.

Ráno se budíme do sluncem zalitého kempu a jedeme pod elektrárnu Kostela, kde nás čekají tři kilometry wwII-III a za nimi romantika krasové řeky. U nástupního místa potkáváme jediné vodáky za ty dva dny, co trávíme v Bosně. Spokojeně sbalili doma v Německu karavan, naložili 2 kajaky a psy a vyjeli. Prvních pár desítek metrů nám Una dává na rozpádlování a přichází první peřeje. Charakter řeky se mění, Una nabírá spád, ale peřeje opavdu zespodu olizují maximálně udávanou wwIII. Někdo se koupe dobrovolně, někdo už míň, na vylovení je času dost. Jedno plavání je z kategorie poctivých. Za našeho stavu (něco málo pod MW) je to pro Pálavy ideál a paráda a nenudí se rozhodně ani Baráčníci. U silničního mostu divočiny ubývá a Una získává typický krasový charakter. Sem tam stupeň, boční proudy, karfioly. Na břeh se neodvažujeme, i když mají být oba díky pořadatelům Una Regaty odminované až po Bosanskou Krupu. Kousek nad ní na nás čeká na dřevěné loďce expediční řidič a cyklosekce.

Dáme krátký nákup v Bosanské Krupě, protože všechny občerstvovny podél řeky mají zavřeno a hurá zpět do Chorvatska, kde nás čeká Mrežnica.

Kemp u Robinsona překvapí absencí civilizace, ale voda z řeky je opravdu chutná. Mrežnica jako taková dává vzpomenout na Koranu. 40 minut po voleji k prvnímu stupni, ale dál už jich zase přibývá a jsou vyšší než na Koraně. Bohužel máme málo vody, takže hlavní atrakci - 6m vysokou skluzavku přetahujeme a skáčeme. Přesun k moři, den koupání a poslední zastavení na Soči.

Při našem prvním setkání jsme do Soče najeli z Koritnice. Tentokrát jedeme o kus níž a kempujeme nad Napoleonovým mostem nad Kobaridem. Vody je tak akorát a tak na vodu dáváme nad kempem a jedeme i posledních pár desítek metrů soutěsky úseku Otona-Kobarid. Dál už to je pohodová wwI s jednou peřejí wwII. Koupeme se pouze dobrovolně.